

Demon Copperhead

Barbara Kingsolver bij Meulenhoff:

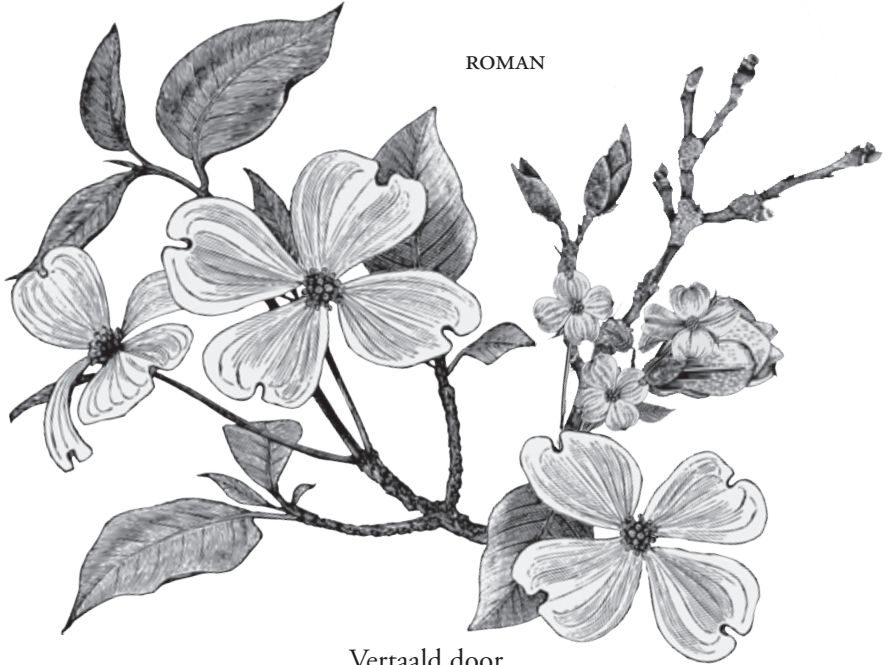
Demon Copperhead

De gifhouten bijbel

Barbara Kingsolver

Demon Copperhead

ROMAN

Vertaald door
Monique ter Berg en Jetty Huisman

MEULENHOF

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978-90-290-9865-6

ISBN 978-94-023-2196-8 (e-book)

ISBN 978-90-528-6703-8 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Demon Copperhead*

Omslagontwerp: Bloemendaal & Dekkers

Omslagbeeld jongen: © Alamy / Voller Ernst / John Drysdale

Omslagbeeld trailer: © iStock / Kevin Russ

Auteursfoto: © Evan Kafka

Zetwerk: Pier Post

© 2022 Barbara Kingsolver

© 2024 Nederlandse Monique ter Berg en Jetty Huisman en Meulenhoff Boekeriej bv, Amsterdam

De citaten op bladzijde 210 komen uit William Shakespeare, *Richard III*. Vertaling H.J. de Roy van Zuydewijn. Uitgeverij Arbeiderspers Amsterdam – Antwerpen, 2004.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de overlevers

‘Het is zinloos om herinneringen op te halen,
tenzij ze invloed hebben op het heden.’

Charles Dickens, *David Copperfield*

I

Om te beginnen moest ik geboren zien te worden. Ik had genoeg publiek en dat hebben ze me altijd nagegeven: het zware werk kwam op mij neer, want mijn moeder was er niet helemaal bij zullen we maar zeggen.

Was het een andere dag geweest, dan zouden haar goedbedoelende burens haar op de trap voor haar trailer hebben zien staan en zoals gewoonlijk aan haar kop hebben gezeurd. Als je die naar hondenadem ruikende nazomer en herfst een blik op de berg wierp, was ze daar, klein, geblondeerd, een Pall Mall in haar mond, hangend tegen de leuning alsof ze de kapitein van haar schip is dat elk moment ten onder zou kunnen gaan. We hebben het hier over een achttienjarig meisje, helemaal in haar eentje en zo zwanger als wat. De dag dat ze zich niet liet zien, was het Nance Peggot die op de deur bonsde, naar binnen ging en haar tussen alle junk bewusteloos op de vloer van de badkamer aantrof terwijl ik al half buitengaats was. Een glibberige, viskleurige gegijzelde aan wie het vuil van het zeil blijft plakken, die heen en weer wurmt, want ik zit nog steeds in die zak waar baby's in dobberen voor het echte leven begint.

Meneer Peggot had zijn pick-uptruck al gestart om naar de avonddienst te gaan, dacht waarschijnlijk aan hoeveel tijd hij in zijn leven al op vrouwen had moeten wachten. Zijn vrouw had vast gezegd dat hij zijn Jezus voor en Jezus na nog maar even moest ophouden, want ze wilde eerst kijken of dat zwangere grietje zich weer vol had laten lopen. Mevrouw Peggot was iemand die er niet omheen draaide en zo nodig zelfs Jezus Christus zou laten wachten en hem zou zeggen dat hij zich koest moest houden. Ze kwam weer naar buiten en riep dat hij 911 moest bellen omdat een arm kind zich in de badkamer uit een zak probeerde te worstelen.

Als een klein blauw prijsvechtertje. Dat waren de woorden die ze later gebruikte, ze was niet te beroerd om het over de rotste dag van mijn moeders leven te hebben. En als ik zo overkwam op de eerste mensen die

me zagen, dan zal het wel zo zijn. Kennelijk zag ik kans om te winnen. Onwaarschijnlijk, ik geef het toe. Als een moeder tussen de pillen in haar eigen pis ligt terwijl het kind dat zich er net uit heeft gewurmd op de billen wordt geslagen met de boodschap snel een teken van leven te geven, dan wordt het waarschijnlijk niks met de bastaard. Een kind van een junkie is een junkie. Als zo'n kind opgroeit krijg je van alles waar je niets van wil weten: rotte tanden, de lege blik, de armoede dat je het gereedschap in de garage achter slot en grendel moet houden zodat het geen pootjes krijgt, het motel waar de kamers per week gaan, een eind van de schilderachtige snelweg vandaan. Als deze jongen kans wilde maken op een prettiger leven, had hij een rijke, keurige of christelijke, niet-gebruikende moeder moeten uitzoeken. Iedereen weet dat je in deze wereld vanaf je geboorte getekend bent, als winnaar of als verliezer.

Was ik maar in de wieg gelegd voor een superheldenredding. Bestond die tak van sport wel in ons traileruniversum? Waren ze allemaal uit Smallville vertrokken op zoek naar het grotere werk? Redden of gered worden, daar draait het allemaal om. Je houdt hoop tot de laatste bladzijde.

Dit gebeurde allemaal op een woensdag, die voor een slechte dag doorgaat. Woensdagkinderen rampspoedkinderen. Daar komt bij dat ik nog in de foetusverpakking zat. Maar. Volgens mevrouw Peggot heb je wel één mazzeltje als je zo wordt geboren: de goddelijke belofte dat je nooit zult verdrinken. Niets meer en niets minder. Je kunt nog steeds doodgaan aan een overdosis, achter het stuur klem komen te zitten en worden gegrild of gewoon zelf een kogel door je kop jagen, maar je laatste adem zul je in elk geval niet onder water uitblazen. Loof de Heer.

Ik weet niet of het ermee te maken heeft, maar ik heb altijd al iets met de oceaan gehad. Veel kinderen willen elk soort en model dinosaurus of wat ook maar kunnen herkennen. Bij mij waren het walvissen en haaien. Nu nog denk ik waarschijnlijk vaker dan gemiddeld aan water, aan dobberen, alleen al aan de kleur blauw en hoe dat blauw voor vissen het hele verhaal is. Lucht, lawaai, mensen en al onze zo belangrijke hectische kul hooguit een beetje irritant.

Ik heb hem nog nooit in het echt gezien, alleen maar op plaatjes, en op die hypnotiserende screensaver van oprijzende en uiteenspattende golven op een computer in de bibliotheek. Dus wat weet ik nou helemaal over

de oceaan, ik heb nog steeds niet op zijn zanderige baard gestaan en hem recht in de ogen gekeken. Nog steeds hoop ik ooit de enige grootheid te zien die me nooit levend zal opslokken.

In het hart van Lee County, tussen het Ruelynn-kolenkamp en een gehucht dat Right Poor wordt genoemd, stond onze kleine trailer op het hoogste punt van een weg tussen twee steile bergen. Ik bracht meer uren door in het bos dan je zou willen tellen, met een jongen, Maggot, we waadden samen door de kreek, kieperden grote keien om en voelden ons oppermachtig. Ik had het voor het kiezen maar ik was veel liever een Marvelheld dan eentje van DC Comics, Wolverine was mijn favoriet. Terwijl Maggot neigde naar Storm, een meisje. (Meer dan genoeg superkracht en een mutant, maar toch.) Maggot was de afkorting van Matt Peggot, onmiskenbaar verwant aan de schreeuwende dame op mijn verjaardag, zijn grootmoeder. Door haar werden Maggot en ik een tijdje buurjongens die zich vooral buiten uitleefden, maar hij moest eerst nog geboren worden, een beetje eerder dan ik, en aan haar worden verpand, zolang zijn moeder op een lange vakantie in de Goochland-vrouwengevangenis was. We hebben inmiddels stof genoeg voor een paar verpeste levens, maar er komt nog steeds stof bij.

Het gebied waar we woonden stond erom bekend dat het wemelde van de *copperheads*, oftewel koperkoppen. Mensen denken dat ze veel weten. Maar dit weet ik: in de jaren dat ik over rotsen klom op plekken waar slangen graag liggen, hebben we nooit een copperhead gezien. Slangen, ja, aldoor. Maar je hebt slangen in soorten en maten. Om te beginnen hebben we de gewone gevlekte waterduivel die makkelijk pissig wordt en snel toeslaat als je hem lastigvalt, maar zijn beet is minder erg dan een hondenbeet of een bijensteek. Als je door een waterslang wordt gebeten, brul je je hele voorraad vloeken in je schedelkastje bij elkaar. Vervolgens veeg je het bloed weg, raap je je stok op en beuk je als Adaptoid in op de bemoste stronk van het kwaad. Maar als een copperhead je te pakken krijgt, kun je je planning voor die dag wel vergeten en dat deel van je hand of voet misschien ook wel, punt. Het maakt dus nogal wat uit wat je voor je hebt.

Als je de moeite neemt leer je wel onderscheid te maken. Iedereen weet het verschil tussen een collie en een beagle of tussen een Whopper en een Big Mac. Waaruit je kunt afleiden dat honden en hamburgers ertoe doen maar dat een slang gewoon een freaking slang is. In onze negorij stikte het

van de copperheads, zeiden de caissières van de super als ze ons adres op mama's envelop met voedselbonnen zagen. Zei de chauffeur van de schoolbus, dag in, dag uit, als ze de deur achter me liet dichtklappen alsof hun puntige slangenkoppen tussen de deur zaten. Mensen zijn dol op gevaar zolang jij maar het potentiële slachtoffer bent en zij 'Ach hartje van me' konden zeggen.

Er zouden jaren komen en gaan voordat ik begreep waarom ze altijd maar 'ach hartje' zeiden en dat dat niet alleen met de slangen had te maken. Een van mijn moeders slechte keuzes – zoals ze die in de rehab leerde noemen en geloof me, ze had er genoeg – was een man die Copperhead heette. Vermoedelijk had hij de donkere huid en lichtgroene ogen van een Melungeon, en zulk rood haar dat je in de gaten liep. Het was lang en glansde als een penny, zoals mijn moeder zei, die het duidelijk lelijk te pakken had. Hij had een tattoo van een slang rond zijn rechterarm waarin hij twee keer was gebeten: de eerste keer in de kerk toen hij als kind niet wilde onderdoen voor de mannen in zijn familie die God gehoorzamen door giftige slangen op te pakken. De tweede keer, later, ver uit het zicht van God. Mam zei dat hij de tattoo niet nodig had als geheugensteuntje, die arm bleef hem tot het eind dwarszitten. Hij overleed in de zomer voordat ik werd geboren. Die allereerste verknalde verjaardag van me verraste genoeg mensen om de ambulance te laten komen en vervolgens de colonne monstertrucks van jeugdzorg door de modder te laten ploegen. Maar ik vraag me af of iemand verrast was me te zien opgroeien met die ogen en dat haar. Die tattoo had er ook nog wel bij gekund.

Mijn moeder had haar eigen versie van mijn geboortedag, waar ik natuurlijk geen reet van geloofde omdat ze bij die gelegenheid buiten westen was. Niet dat je mij, de pasgeborene en ook nog eens in een zak, als een echte getuige kunt beschouwen. Maar ik kende het verhaal van mevrouw Peggot. En als je ook maar één dag in het gezelschap van haar en mijn moeder had doorgebracht, wist je op welke van deze twee krasloten de prijs zou vallen.

Mams versie klonk zo. De dag dat ik werd geboren kwam de moeder van mijn vader uit het niets opdagen. Mijn moeder had haar nog nooit ontmoet en had daar ook geen behoefte aan, gezien de verhalen over zijn familie. Baptisten die slangen oppakten was nog het minste. Er werd gezegd dat die gelovigen nogal losse handjes hadden, mannen hun vrouw er

met de riem van langs gaven, moeders hun kinderen sloegen met alles wat maar voorhanden was, desnoods met de Bijbel. Ik geloofde haar op haar woord omdat je dat wel eens hoort, lui die zo godvrezend zijn dat ze slangen ronddelen, zijn ook royaal met het uitdelen van blauwe ogen. Als dat nieuw voor je is denk je misschien ook wel dat er in een droge county geen drank te vinden is. Het kan niet op met de ellende in Zuidwest-Virginia.

Waarschijnlijk had mijn moeder tegen de tijd dat deze dame opdook al behoorlijke weeën. De bevalling die dag was een complete verrassing voor haar. Om de ergste pijn te stillen ging ze nog voor de middag aan de whiskey, met genoeg speed om wakker te blijven om door te kunnen drinken, en wat Vicodin voor als het haar allemaal een beetje te veel wordt. Ze kijkt op en ziet het gezicht van een vreemde zo stevig tegen het raam van de badkamer geperst dat haar mond op een bilspleet lijkt. (Mams woorden, of je het voor je wil zien moet je zelf weten.) De dame stormt naar binnen, gaat tegen haar tekeer en dreigt met hel en verdoemenis: wat doet ze het onschuldige lam aan dat de Almachtige haar in de schoot heeft geworpen? Ze is gekomen om het enige kind van haar dode zoon uit dit zedeloze hol te halen en haar fatsoenlijk op te voeden.

Mam heeft me altijd bezworen dat ik die trein maar *nét* heb gemist: te worden weggerukt om bij het gebroed van de dwaze Evangelische Broeders in Open Ass, Tennessee, te worden grootgebracht. Plaatsnaam met mijn eigen finishing touch. Mijn moeder weigerde categorisch om het over mijn vaders familie te hebben en zelfs over waaraan hij was gestorven. Alleen dat het een rottig ongeluk was op een plek waar ik nooit heen mocht: Devil's Bath tub. Geheimen verzwijgen voor kinderen plant alleen maar zaadjes tussen hun oren en in mijn kleine hoofd groeiden die uit tot griezeliger doden dan alles wat ik op mijn leeftijd op tv hoorde te zien. Zo eng zelfs dat ik doodsbang werd voor badkuipen, zelf hadden we er gelukkig geen. De Peggots hadden er wel eentje en daar bleef ik ver bij uit de buurt. Maar mam hield haar mond stijf dicht. Over ma Copperhead wilde ze enkel kwijt dat ze een grijze, oude feeks was en dat ze Betsy heette. Ik was teleurgesteld, had me minstens een Black Widow met een wilde bos rood haar voorgesteld. Dit was waarschijnlijk de enige familie van mijn vader die we ooit zouden zien. Als een van je ouders al uitklokt voordat jij inklokt, kijk je in je leven zomaar veel te lang in dat zwarte gat.

Maar mijn moeder had genoeg gezien. Ze was bang dat ze de voorgedij

zou kwijtraken en deed er in de rehab alles aan om dat te voorkomen. Ik kwam naar buiten, zij ging naar binnen en deed haar stinkende best. En dat bleef ze doen, jaar in, jaar uit, ze werd echt een expert in afkicken, zoals ze zeggen. Oefening baart kunst.

Je ziet hoe mijn moeders verhaal alleen maar verwarring zaaide. Een bepaalde dame duikt op (of niet), biedt me een fijner thuis aan (of niet), vertrekt dan nadat ze (mijn moeder kennende) een serie sappige krachttermen te horen heeft gekregen die haar oren doen tuiten. Had mam haar versie verzonnen om me het bos in te sturen? Was het waar volgens haar chaotische brein? In elk geval was ze er helder over dat de dame een *klein meisje* had willen redden. Dat was ik dus niet. Als dit mijn moeders sprookje was: hoezo een meisje? Was dat wat ze echt wilde, een roze pakketje dat ervoor zou zorgen dat ze haar boeltje op orde kreeg? Alsof ik niet breekbaar was?

Iets anders, iets kleins, is dat mijn moeder in dit verhaal nooit mijn vaders naam uitsprak. De vrouw was 'die heks van Woodall', mijn vaders achternaam, zonder de man te noemen die haar aan een shot baby had geholpen. Op andere momenten had ze veel over hem te vertellen, als liefde en zo haar laatste halte was bij het tweede sixpack. De avonturen van hem en haar. Maar in dit verhaal over mijn bestaan is hij alleen maar de slechte keus.

2

Ik had bedacht dat ik alles in de juiste volgorde zou zetten, op een paar tussenpozen na waarin een jongeman helemaal van het padje is, en dan alle punten netjes met elkaar zou verbinden. Maar Jezus. Een kind zijn is niet te doen, die hebben niets te zeggen. Als dat eenmaal achter de rug is en je volwassen bent, is het het makkelijkst om de ellende te vergeten en te doen alsof je altijd al wist wat je aan het doen was. Tenminste, als je iets hebt bereikt waar je trots op bent. Zo niet, dan kun je alles maar beter vergeten, punt uit. Dit wordt dus optie drie, niet trots, niet vergeten. Niet makkelijk.

Ik weet nog dat ik altijd liever keek dan praatte. Ik had wel vragen. Ik had het lastig met mensen. Want die denken dat kinderen met vragen nog niet oud genoeg zijn om al eerlijk antwoord te krijgen. Bijvoorbeeld. De Peggots van hiernaast hadden in hun tuin een vogelhuisje op een paal, één grote warboel van bungelende kalebassen met gaten als deurtjes voor de vogels. Het was de vogelversie van die bouwsels die je wel ziet rond trailers, waar een koppel op zekere dag een gezin heeft gesticht en niemand, kinderen niet, kleinkinderen niet, óóit verkast. Ze blijven er gewoon wonen en slepen er een andere mobilhome bij om op blokken te zetten, en blijven één grote familie met hun veranda's vol zoi en een rafelige vlag over de trailer waarmee het allemaal begon. Alle Eer aan de Kringloop der Dingen. Zo zag het vogelhuis van de Peggots eruit, een clusterfuck van een vogeltrailer. Maar vogels, ho maar. In de bomen achter het huis stikte het van de nesten, of ze bouwden er zomaar ergens een, bijvoorbeeld onder de motorkap van de pick-uptruck van meneer Peggot. Waarom zou je je intrek niet nemen in een huis dat er al staat, gratis en voor niks? Meneer Peggot zei dat vogels graag hun eigen gang gaan, net als iedereen. Hij zei dat hij wist van sociale huurwoningen die niet veel duurder waren dan een vogelhuis, maar waar ook niemand in wilde wonen.

Prima, maar waarom zou je dat ding laten wegschimmelen? Maggot zei

dat Humvee het ooit bij handenarbeid had gemaakt. Humvee was een van Maggots ooms, voor het laatst in de tijd van de Bee Gees of Elvis in de buurt van een schoolgebouw gesignaleerd. Inmiddels leven we in de jaren negentig. En al die jaren hielden de Peggots dat mislukte vogelhuis op zijn paal – als herinnering aan hun zoon Humvee? Ik geloof er niks van. De Peggots hadden in totaal zeven kinderen die helemaal in Ocala, Florida, woonden óf nog geen anderhalve kilometer verderop. Tig nichtjes en neefjes dwaalden door het huis als een roedel half losgeslagen dieren met recht op een maaltijd. Dagelijks werd er wel met of over alle gezinsleden gepraat, op twee na: (1) Maggots moeder, (2) Humvee. De ene zat vast in Goochland, de ander was dood, om redenen die geen onderwerp van discussie waren.

Behalve het vogellose vogelhuis hadden ze ook een hondenhok zonder hond. Vroeger, voordat meneer Peggot daar net als alle oude mannen die we kenden te moe voor werd, toen hij nog genoeg asem had en honden nog vossen of beren hadden om de boom in te jagen, hield hij honden voor de jacht. In het najaar nam hij ons mee het bos in om achter ginseng of sassafras aan te gaan want die kunnen tenminste niet ontsnappen. Maar eigenlijk vooral om buiten te zijn. Hij herkende vogelgeluiden zoals anderen weten wie er op de radio is. Toen we oud genoeg waren voor een geweer, negen of tien, liet hij zien hoe je een hertenbok schoot en hoe je het kadaver over de tak boven de oprit hees om het te ontweien en de dampende, kronkelende ingewanden op het grind liet vallen. Mevrouw Peggot maakte hertenstoof. Je weet niet wat eten is als je dat niet hebt geproefd.

Het lege hondenhok stond tussen onze trailer en het huis van de Peggots. Maggot en ik gooiden er wel eens een zeildoek overheen zodat we daar konden slapen, meestal als de elektriciteit het niet deed door omgevallen bomen en we geen tv konden kijken. Er was één zomer dat we dat misschien wel een maand deden, na een Nintendo Duck Hunt-challenge waarbij ik per ongeluk de joystick uit mijn handen liet schieten en het scherm aan gruzelementen ging. Maggot nam de schuld op zich waardoor ik niet naar huis werd gestuurd om er levend gevild te worden. Mevrouw Peggot deed net of ze hem geloofde, ook al had ze alles gehoord. Waarschijnlijk heeft iedereen wel eens zo'n gouden tijd gekend, waarin het dankzij de mensen die je steunden allemaal goed zou komen, maar je het jammer genoeg verpestte door een uitbrander om zoiets onnozels als een kapotte tv.

Het huis van de Peggots stond midden in het bos. Op een gegeven moment hadden ze kippen, waaronder een haan met de inborst van een seriemoordenaar die me nachtmerries bezorgde. Maar ze waren geen echte boeren. En zeker niet de allerkerkelijkste mensen, maar zij namen me wel mee. Dankzij sommige van haar pleegouders die compleet in hun geloof opgingen, had mijn moeder een afkeer van de kerk, maar ik vond het allemaal best. Ik keek graag naar de zingende vrouwen en tijdens de rest van de dienst kon je gewoon slapen. En dat er vanzelfsprekend van je werd gehouden, Jezus stond aan jouw kant. Geen kraan die open en weer dicht werd gedraaid zoals bij mensen. Maar sommige Bijbelverhalen, mwah. Dat met Lazarus vond ik megaverwarrend, kennelijk kon mijn vader uit de dood terugkeren en moest ik hem dus gaan zoeken. Mevrouw Peggot zei tegen mijn moeder dat ik eigenlijk naar mijn vaders graf in Tennessee moest en dat werd een flinke ruzie. Maggot wist me gerust te stellen door uit te leggen dat Bijbelverhalen een soort strips over superhelden waren. Die je vooral niet met het echte leven moest verwarren.

Als kind accepteer je gewoon verschillende werelden met verschillende regels, zelfs als het om huizen gaat. In het huis van de Peggots had alles een vaste plek. Zodra meneer Peggot thuiskwam met de boodschappen verdwenen die in de koelkast. Als Maggot en ik in de woonkamer klaar waren met Derde Wereldoorlogje spelen, moesten we voordat we naar buiten gingen alle lego en troep opruimen, anders barstte de hel los. Bij mij thuis niet, daar leidde de melk zijn eigen leven op het aanrecht tot hij zuur was. Mam zei altijd dat ze geschift zou worden als het zoete melk met room werd, en ze had geen ongelijk. Haar werkbadge op de spoelbak van de wc, make-up bij de gootsteen, haar tas buiten onder een stoel. Schoenen overal en nergens. Zo was ze nou eenmaal. De spullen in mijn kamer probeerde ik wel op te bergen, vooral de actiefiguren en de schriftjes voor mijn tekeningen. Op een keer vroeg ik mijn moeder hoe ik mijn bed moest opmaken zoals je dat op tv zag, maar daar kreeg ze een lachkick van.

Wij kinderen zwierven rond in de omgeving, soms zelfs bij de oude kolenkampen met de huizenrijtjes als bij monopoly, behalve dan dat ze er ten gevolge van kattenkwaad allemaal anders uitzagen en ook doordat een dak op verschillende manieren kan instorten. We speelden DE BERG IS MIJN op de kolentip en kwamen thuis met witte oogleden in roetzwarte gezichten als die van oude mijnwerkers in fotoalbums. Of we hingen rond

in de krekken. Niet in de taboe verklaarde Devil's Bathtub, waarvan mijn moeder door het lint ging en die trouwens helemaal in Scott County lag. Verreweg de beste plek was de kreek die achter onze huizen liep, een plek om je als jongen onzichtbaar te maken. Water dat zo zijn eigen ideeën eropna hield en tussen alle rotsen door liep. En onder het water een soort modder die je een rijk gevoel gaf: die rook naar bladeren, was dik en had een kleur waardoor je hem wel wilde opeten. Hij werd Peggots Beek genoemd, de Peggots woonden hier immers het langst. Hun huis was daar gebouwd door een eerdere Peggot voordat er andere huizen stonden, toen het een grote boerderij was en het land voor de tabakspplanten met muilezels werd geploegd. Aldus meneer Peggot. Alleen met muilezels kon je zulk steil land bewerken. Een tractor zou kantelen en je pletten.

De trailer waarin mijn moeder en ik woonden was eigenlijk een Peggot-trailer, het voormalige onderkomen van Maggots tante June voordat ze naar Knoxville verhuisde. Mam huurde hem van de Peggots en dat was waarschijnlijk de reden dat ze een oogje in het zeil hielden en bijsprongen, alsof mam de tweede reserve was die pas van de bank was gekomen nadat hun eigen dochter uit het A-team het veld had verlaten. Volgens Maggot was June nog steeds hun lieveling, zelfs nadat ze verpleegkundige was geworden en verhuisd was. Wat een hoop zegt. De meeste families vergeven je eerder dat je naar de gevangenis moet dan dat je uit Lee County vertrekt.

Voor alle duidelijkheid: wij waren geen familie van de Peggots, dus dit was niet een van die familietraileraanbouwsels. Die sjofele plekken zie je in realityseries op tv veel vaker dan in het echt, waarschijnlijk om dezelfde reden als waarom mensen geneigd zijn copperheads te zien waar helemaal geen copperheads zijn. De Peggots hadden enkel hun eigen huis en de extra trailer. En dan waren er nog negen of tien gezinnen in onze straat met een huis dat ze allemaal heel netjes onderhielden, opnieuw geen familie.

Maar de Peggots vormden een enorme meute, zonder twijfel. Ik was jaloers op Maggots overvloed aan nichtjes en neefjes, die voor hem vanzelfsprekend was. Ook op de sexy oudere meisjes die allemaal deden van 'Oooh Matty, ik zou een moord doen voor je wimpers! Zonde dat God zijn moeite aan zo'n hottie heeft verspild.' En dan gillen omdat Maggot ze prikkeldraad probeert te geven, die potige, aantrekkelijke cheerleaders van wie hij ook elk moment een schop onder zijn kont kon krijgen. Ze waren

voor de duvel niet bang. Zo ging het gewoon altijd: de meiden zeiden hun meidendingen tegen hem en Maggot deed alsof hij daar de balen van had.

En dan had ik zoiets van, Echt man? Ja, ik snap dat ‘hottie’ zo’n woord is dat een jongen moet beschouwen als een druiper en dat hij zijn ballen moet beschermen. Op zijn zachtst gezegd is de situatie rond Maggots mannelijkheid behoorlijk ingewikkeld. Dat krijg je ervan als er niemand in de buurt is om hem tot de orde te roepen, alleen zijn nichten. En ik, de nichtloze eikel die er geld voor over zou hebben gehad als een meisje zo veel aandacht aan mij zou besteden en half boven op mij zou liggen tussen een kluwen armen en benen zodra ze allemaal een plaatsje hadden gevonden op de vloer van de woonkamer om naar *Walker, Texas Ranger* te kijken. Want ik, eikel, zat dan in mijn eentje op de bank naar mijn vriend in die knoedel te kijken en dacht: gast. Wie vindt het nou verschrikkelijk om verafgood te worden?

Ik heb het steeds over mevrouw Peggot zus en zo en dat blijf ik zo schrijven, want de waarheid is gênant. Ik noemde haar moemoe. Maggot noemde haar zo, dus deed ik dat ook. Ik wist wel dat zijn nichten en neven niet mijn nichten en neven waren en dat meneer Peggot niet mijn grootvader was, die noemde ik Peg, net als iedereen. Maar ik dacht dat alle kinderen een moemoe hadden, net als een maatschappelijk werker, een gratis schoollunch en de tas met blikken bonen met worst die je meekreeg voor het weekend. Van de bedeling. Waar moest ik er anders een vandaan halen? Van mam als drop-out-pleegzorgwees viel weinig te verwachten. Ook niet van de moeder van mijn Ghost Dad, daar hebben we het al over gehad. Ik moest dus delen met Maggot. Dat leek mevrouw Peggot prima te vinden. Behalve dat ik officieel bij mijn moeder sliep en Maggot in zijn eigen kamer boven in het huis van de Peggots, trok ze niemand voor: we kregen dezelfde cupcakejes, dezelfde cowboyshirts met franjes aan de mouwen die ze zelf voor ons maakte. Hetzelfde tikje met haar knokkels op je schouder als je vloekte of aan tafel je pet nog ophad. Ze sloeg niet echt hard. Maar Jezus Christus, wat kon dat mens je uitfoeteren. Als je haar zag, dat omaatje met haar korte grijze haar in momjeans op platte gele sandalen, dacht je: wie doet me wat? Maar dat had je gedacht. Als je iets stal, iemand beledigde die je meerdere was, haar tomatenplanten molesteerde of werd betrappt op het snuiven van haar haarlak uit een papieren zak, kon ze je haar stijfvoeken.

Zij was de enige die mijn echte naam gebruikte toen niemand dat meer deed, zelfs mijn moeder niet. Pas toen ik in de twintig was kwam ik erachter dat mensen op andere plekken wel de namen hielden waar ze mee begonnen. Wist ik veel. Ik bedoel, Snoop Dogg, Nas en Scarface zijn geen namen die je van je moeder meekrijgt. Ik ging er gewoon van uit dat het overal zo ging als bij ons in Lee County, waar de meeste jongens een andere naam krijgen die aan ze blijft kleven. Shorty, Grub of Checkout. Humvee heette vast niet vanaf het begin al Humvee. Meneer Peggot werd Peg nadat door een van die machines die ze in de kolenmijn gebruiken zo'n peg door zijn voet werd geramd. Er valt een naam en hondsbraaf pik je hem blindelings op – tot de dag dat je doodgaat en die naam in de krant komt samen met je officiële naam die iedereen is vergeten. Ik heb de overlijdensberichten bekeken en de meeste van die namen zijn grof. Wie wil er nou doodgaan als een ouwe Stubby? Maar in het dagelijks leven is het geen probleem, je kunt een biertje bestellen voor je beste vriend Maggot zonder dat een van beiden daarbij stilstaat.

Het was dus niet gebruikelijk dat mevrouw Peggot me bij mijn geboortenaam bleef noemen nadat anderen die achter zich hadden gelaten. Ik heet Damon. Achternaam Fields, net zoals mijn moeder. Toen ze na mijn avontuurlijke geboorte de ziekenhuisformulieren invulde, had ze kennelijk zo haar redenen om me niet aan mijn vader te taggen. Met wat ik nu weet is er geen twijfel mogelijk, maar ik ging natuurlijk pas later op hem lijken en ik had ook niet meteen een kop met haar. En toen haar uiterlijk nog het belangrijkste pluspunt van mijn moeder was en de woorden 'slechte keuze' nog niet in haar vocabulaire waren opgenomen, waren er misschien wel andere kandidaten. Geen van hen stond klaar om als een echte heer de handschoen op te nemen. Of om haar van het ziekenhuis naar huis te brengen. Die taak, net als de meeste typische herenstuff in mams leven, viel toe aan meneer Peg. Of hij daar blij mee was is een ander verhaal.

Wat Damon betreft, echt iets voor haar om met zo'n suikerzoete klote-naam van de zanger van een boyband te komen. Had ze dan niet bedacht dat Damon al Demon zou worden voordat ik van de tiet af zou zijn? Nog voor ik naar school ging had ik het allemaal al gehoord. Demon-dombo, Demon-de-Pielmon. Maar toen ik eenmaal mijn koperdraadhaar had en een brutaal pikkie was geworden, werd het 'Kleine Copperhead'. En vaak ook. En tja, geen enkele echte jongen wil kleine wat-dan-ook worden ge-

noemd. Tip voor iedereen die van plan is om zijn kind Junior te noemen: door het leven gaan als mini-versie is net zo spannend als het vinden van een opgedroogd kwakje op het tapijt.

Maar een beroemde Ghost Dad werpt een ander licht op de zaak en ik kan niet zeggen dat ik het heel erg vond om in dat licht bekeken te worden. Rond dezelfde tijd dat Maggot met zijn winkeldiefstalexperimenten begon, kwam ik bekend te staan als Demon Copperhead. Het valt niet te ontkennen dat dat iets krachtigs heeft.

3

Vanaf de dag dat Murrell Stone met de rinkelende kettingen aan zijn Harley Davidson-laarzen ons trapje op kwam, was het volgens mam een goeie kerel, hij mag jou en jij mag hem. Ik kreeg duidelijke instructies.

Hij luisterde naar de naam Stoner en als hij iets aardigs tegen mijn moeder zei, was ze een en al oor. Inmiddels staat ze lang genoeg droog om haar baantje bij Walmart van vakkenvuller voor alle opeenvolgende seizoensartikelen niet te verliezen: Halloweenkostuums, kerstmeuk, valentijnskaarten, paaseitjes, tuinstoelen. Ze is bij met de huur en heeft een laasje vol AA-erepenningen die ze 's avonds laat tevoorschijn haalt en bekijkt als een draak zijn schat. Dit herinner ik me nog. Mam die van haar werk thuiskomt, haar afgeknipte spijkerbroek aanschiet, een blikje Mello Yello opentrekt, op de veranda gaat zitten roken met haar voeten op de leuning, haar benen gestrekt om gratis en voor niks een kleurtje te krijgen, en tegen Maggot en mij beneden in de kreek schreeuwt dat we moeten oppassen met die stokken waar we mee rondrennen, dat we elkaar niet de ogen uitsteken. Kortom, het leven is geweldig.

Wat ik me niet herinner is wat ik niet wist: hoe voelt het om de leeftijd te bereiken waarop je officieel alcohol mag drinken terwijl je al drie jaar bij de AA zit? Hoe klote is het om een schoolgaand kind te hebben en een vaste relatie met het gangpad met feestartikelen in Walmart terwijl je oude vrienden nog steeds rondfladderen en alleen maar high of dronken willen worden en willen trouwen, liefst een ideale combinatie van die drie? De collega's van mijn moeder waren allemaal middelbare types van minstens dertig: AA-buddy's en Walmart-buddy's die je 'nog een gezegende dag, lieverd' wensten en naar huis gingen naar hun man, buckets met chicken wings en *Jeopardy*. Na mijn geboorte had ze wel pogingen gedaan een vriendje te krijgen, maar die hadden haar allemaal gedumpt omdat ze (a) weer aan de drank raakte en jeugdzorg zomaar op de stoep kon staan, of (b) gewoon niet leuk was.

En toen verscheen Stoner, die beweerde dat hij respect had voor een

vrouw die clean was. Zelf had hij ook wel iets weg van Mister Clean met zijn kale knikker, enorme spierballen en studs in plaats van een ooringetje. Mam zei dat hij zijn haar kon laten groeien als hij wilde, maar zij vond het fijn om zijn hoofd te scheren. Een afgetrainde kale man in een spijkervest zonder overhemd was voor haar het toppunt van mannelijkheid. Als je verbaasd bent dat een moeder de mate van sexappeal van haar vriend bespreekt met een kind dat nog moet leren om niet in zijn neus te peuteren, heb je nog niet het toppunt van eenzaamheid meegemaakt. Mam stak een sigaret voor me op en dan kletsten we wat – eentje met menthol natuurlijk, de kindvriendelijke optie volgens haar. Ik dacht dat roken met haar en het bespreken van het hengstengehalte van de verschillende mannen een teken van groot respect was. Zo kwam ik van alles te weten: dat een kop met een stoppelbaard supersexy is. Maar Stoner had het op een gegeven moment wel gezien met dat scheren omdat hij een volle baard kreeg, de langste en zwartste die je buiten een Vandal Savage-strip zult tegenkomen.

Een van bovengenoemde machtige figuren teisterde de aarde al sinds mensenheugenis. De andere was Mr. Clean's Clean Freak-spray die de schimmel van je armzalige douchegordijn haalt en het weer als nieuw laat lijken. Volgens mam was Stoner deur nummer twee.

Wanneer ze nu thuiskwam van haar werk deed ze juist meer make-up op in plaats van minder, voor het geval hij kwam opdagen. En dat deed hij, mét het nodige geslijm. Mam is prachtig, ze verslindt hem, bloedjemooi is ze. Mij noemde hij Zijne Majesteit. Wat moet je daar nou mee, als kind dat zijn succes tot dan toe vooral te danken heeft aan het met zijn moeders naam ondertekenen van de formulieren voor een gratis lunch? Volgens Stoner was het probleem met mij dat ik een moederskindje was. Als ik tv-keek met mijn hoofd op mijn moeders schoot, zei hij: 'Kijk, het koningskind zit op zijn troon.'

Maar hij had wel een van de nieuwste Ford-pick-ups en een Harley FXSTSB Bad Boy, allebei helemaal afbetaald, en dat deel van de Stoner-deal viel niet te versmaden. Met een trap tegen de standaard zette hij de Harley neer en ging naar binnen, naar mijn moeder. Voor mij en Maggot het sein om een vol uur aan dat vette bakbeest te kunnen zitten, naar onze domme gezichten in het chroom te kijken en elkaar uit te dagen om op het zadel te klimmen. In de overtuiging dat als Stoner op dat moment naar buiten zou komen we de elektrische stoel kregen.

De dag dat hij dus aan kwam brullen en vroeg of ik een ritje wilde ma-

ken, gewoon naar de snelweg en weer terug, christus te paard. Waarom niet? Maggot keek me aan van *Gast*, jij boft ook altijd. Mam schreeuwde vanaf de veranda naar beneden: 'Pas goed op met hem, Stoner, als er iets gebeurt schop ik je helemaal verrot.'

Maar waar hingen mijn schoenen uit? Het was op een zaterdag en we hadden net schietoefeningen gedaan met Hammerhead Kelly, model aangetrouwde nepneef van de Peggots, ouder dan wij. Een rustige jongen, meneer Peggot ging het liefst met hem op hertenjacht. Omdat het in onze kreek stikte van de dingen waarop je kon schieten had hij een luchtbuks meegenomen, maar het punt is dat ik moest bedenken waar mijn schoenen uithingen. Waarschijnlijk nog bij Maggot. Mam dacht dat ik ze nodig had en zei dat ik ze moest gaan halen, wat ik braaf deed. Maar mevrouw Peggot wilde eerst van me weten wat er aan de hand was. Ze keek naar buiten. Mijn moeder was naar de weg gelopen en Stoner stond haar voorovergebogen te zoenen alsof hij iets met een rietje uit haar buik moest zuigen. En zij was een willige medepllichtige.

Mevrouw Peggot waarschuwde dat ik waarschijnlijk van die jongen zijn motorfiets zou vallen en dat mijn hoofd dan zou opensplijten. 'En het ergste is dat hij dan misschien wel gewoon wegrijdt en jou achterlaat,' zei ze.

Jezus. Hoe graag ik ook op die Harley wilde klimmen om weg te scheuren en dat iedereen dat dan zag, nu kon ik me alleen nog maar voorstellen dat mijn hoofd openlag als de twee helften van een walnoot, alle burens om me heen, en Stoner die roetsj richting de blauwe verte reed. Ik bedoel, mevrouw Peggot was niet iemand die praatjes verkocht, die lulde echt niet uit haar nek. Hoe de gespleten hersens van een jongen eruitzien wist ik toen nog niet, maar nu wel. Het staat hoog op mijn lijstje van dingen die ik uit mijn geheugen wil wissen. Maar mijn koppie had een meedogenloos talent voor beelden. Ik ging naar buiten en zei tegen Stoner dat ik buikpijn had. Maggot zou zijn zakie hebben verkocht om in mijn plaats te gaan, maar hij zei tegen Hammerhead dat we met z'n allen binnen zouden gaan gamen totdat ik me weer beter voelde, daar ben je nu eenmaal vrienden voor.

'Dan niet, joh,' mompelde Stoner. Maar het klonk als 'Wat een mietje'. Hij had zijn arm om mijn moeders schouders geslagen alsof hij haar al had aanbetaald.

De dag achter op het bakbeest brak toch aan, ingeklemd tussen hem en mam als de kaas op een tosti en met beter zicht dan nodig op de tattoos in zijn nek.